N:o 13. Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Expedition: Klara V. Kyrkog. 21. Stockholm den 1 September 1887. Pris: Helt år 5 kr., halft 3 kr. Lösn:r 25 öre. Bilaga N:o 1 50 öre. Bilaga N:o 2 25 öre. Årg. 7.

Sigrid Arnoldson.

Från östan och vestan har under detta år på ryktets vingar burits till oss ett konstnärsnamn af gammal god klang inom vårt lands musikverld. Från Rysslands gamla hufvudstad och senast från verldsstaden vid Themsen har det ena budskapet efter det andra bringats oss om de triumfer som firats på dessa metropolers förnämsta scener af vår unga landsmaninna, Sigrid Arnoldson, som nu nalkas hemmet för att äfven här dela med sig af sina rika tonskatter. Det stora rykte som föregått henne och spirat upp i ett par så betydande musikstäder som Moskwa och London, den entusiasm som den unga intagande sångerskan der väckt, enligt pressens mångdubbla vittnesbörd, kunna ej annat än innebära ett löfte om stor konstnärsframtid för den nya »Nordens stjerna», hvilken nu uppgått på musikverldens firmament och såsom sådan hyllats af kritikens vise män. Om hon ännu ej hunnit sitt zenith eller sin fulla glans, så är detta någonting som man knappast kan finna möjligt hos en ung konstnärinna, som föga mer än ett år kan räknas bland antalet af lyriska scenens konstnärinnor och dessförinnan obetydligt låtit höra sig offentligt. Den hyllning, som öfverallt och senast i vårt broderland egnats henne, måste dock vara det uppriktiga uttrycket för en välförtjent beundran af en talang, som redan nu hunnit till åtminstone gränsen af fulländning. Men det är icke allenast talangen, det är hela personligheten, apparitionen och den sceniska framställningen som, i sammangjutning med den förra, ställa fröken Arnoldson på den höjd af konstnärsskap, som gjort henne så uppburen. I den engelska hufvudstaden, der man är van att höra verldens förnämsta sångartister, har man redan nämnt Sigrid Arnoldsons namn vid sidan af en Kristina Nilssons och Adelina Pattis, med förväntan att hon en gång skulle komma att nå dessas storhet och sympatier inom konstverlden.

Huru som helst, om än ryktet skulle förstora, längta vi att snart få göra bekantskap med den beundrade konstnärinnan såsom sådan efter hennes triumfer i utlandet, hvilka vi följt med de varma sympatier, som hos oss måste vinna ökad styrka genom hennes egenskap af landsmaninna och dotter af Oscar Arnoldson, den oförgätlige konstnären, som så väl förstod att sjunga sig in i våra hjertan.

Sigrid Arnoldson.

Det är också honom, sin fader, som Sigrid Arnoldson har att tacka för sin första utbildning i sångens ädla konst, hvarefter hon någon tid åtnjöt undervisning af hr Fritz Arlberg. Genom understöd af en mäcenat härstädes, hvilken sjelf en gång varit lyrisk artist och varmt intresserar sig för tonkonsten, blef den unga sångerskan satt i tillfälle att fortsätta sina studier i utlandet och vände sig då till den berömda sångerskan fru Desirée Artôt i Berlin, hos hvilken hon sedan under ett par år fulländade sina studier. Fröken Arnoldson hade förut låtit höra sig här i hufvudstaden på en konsert å Musikaliska akademien i November 1882, och året derpå finna vi henne konserterande i Vaxholm och tillsammans med sin lärare Fritz Arlberg företagande en konsertturné vid vestkusten och i Norge, redan då öfverallt eröfrande publiken genom sin vackra röst, sin förträffliga sångmetod, sitt älskliga, sympa-

tiska yttre. Under fröken Arnoldsons studietid i Berlin hade hon, såsom våra läsare erfarit, flere gånger tillfälle att låta höra sig å konserter derstädes och ständigt med ganska stort bifall. Sålunda var hon vid M:me Artôts 25-års-artistjubileum i början af år 1885 en af de biträdande jemte stora operans artister, och föredrog då en aria ur »Barberaren i Sevilla» under stormande bifall. Å konserter vid kejserliga hofvet hade hon också fått tillfälle att låta höra sig och uppträdde i Mars 1886 med mycket bifall på Philharmoniska sällskapets 5:e konsert i Berlin. Den nogräknade Allgem. Musikzeitung skref efter densamma om henne: »Fröken Arnoldson besitter en klar sopran af utomordentlig mjukhet; hon är visserligen ännu ej en konstnärinna af första rangen, men blifver utan tvifvel en sådan.»

Efter ett och ett halft års sångstudier i Berlin företog fröken Arnoldson med fru Artôts man, den berömde sångaren Padilla, en konsertresa i Österrike. Herr Padilla, som sedan lät engagera sig för uppträdande på sommarteatern i Prag, rekommenderade fröken Arnoldson för denna scen och hon blef då på hans rekommendation engagerad. Direktören blef emellertid helt förskräckt, då han erfor att sångerskan aldrig förut uppträdt på någon scen. »Det gör ingenting», förklarade Padilla, »låt henne försöka, hon kommer att lyckas», och spådomen slog in. Hon debuterade som Rosina i »Barberaren»; hr Padilla sjöng Figaro. Framgången var fullständig; hon gjorde furore med sina svenska folkvisor i pianoscenen, blef entusiastiskt applåderad och flere gånger inropad. Efter sejouren i Prag blef hon erbjuden engagement så väl vid dess opera som i Buda-Pest och Berlin, men bestämde sig ej för antagandet af någotdera, utan återvände till hemlandet för att tillbringa sommaren der.

Det var då i September månad som Kristina Nilsson här gjorde sitt sista besök. Hennes impressario, Maurice Strakosch, fick då tillfälle att höra frök. Arnoldson sjunga, och med skarpblicken hos denne divornas upptäckare, insåg han genast att här var en skatt att taga vara på. Han erbjöd henne nu ett förmånligt engagement för 6 år och att bekosta hennes vidare utbildning i Paris. Någon resa dit blef emellertid icke af, utan fröken Arnoldson vände åter till Berlin att fortsätta studierna under fru Artôts ledning, och såsom vi sett, lät hon der höra sig offentligt på våren 1886. Samma år på hösten gjorde hon sitt inträde på italienska operan i Moskwa och blef genast publikens gunstling. Med glänsande framgång uppträdde hon äfven här såsom Rosina i »Barberaren», hvarefter hvarje ny rol blef för henne en ny triumf, och detta så mycket märkligare, som hon aldrig gjort några verkliga sceniska studier. Naturen var häri hennes läromästare. Den liflighet, det behag och grace hon utvecklade i sina roler voro henne medfödda. Lättheten att instudera nya roler synes också vara det, ty icke få äro de partier som hon uppbar i Moskwa. Utom Rosina sjöng hon här Zerlina i »Don Juan» och i »Fra Diavolo», Dinorah och Lakmé, i hvilken rol hon med framgång täflade med sjelfva van Zandt, den beprisade skaparinnan af rolen vid Opéra Comique, samt Adalgisa i Norma*, hvarjemte hon äfven uppträdde i »Traviata» och »Ballo di Maschera». Under vistandet i Ryssland biträdde hon vid en »patriotisk konsert» i Petersburg, och det är öfverflödigt att säga det hennes uppträdande här förvärfvade henne nya lagrar.

Från Moskva begaf sig fröken Arnoldson till Paris och vi minnas väl huru hon här, då hon jemte sin syster besökte Opéra Comique, lyckades rädda sig vid den förfärliga eldsvåda som den 25 Maj lade denna teater i aska. I början af Juni sjöng fröken Arnoldson i Paris på en mottagning hos Mr de Blowitz (Times' Pariserkorrespondent) inför eliten af den konstälskande Parisersocieteten, vid hvilket tillfälle hon ackompagnerades af den berömde komponisten Massenet, och hon väckte här allmän förtjusning, berättas det, för så väl sin röst som sitt själfulla föredrag och sina personliga egenskaper i öfrigt. Från Paris styrde hon kosan till London, och den 20 Juni inträffade här, såsom allmänt bekant, hennes debut som Rosina å Drurylane-teatern, hvarefter hon der äfven lät höra sig som Zerlina i »Don Juan». Londons mest ansedda tidningar omtala hennes framgångar här med de amplaste loford. Daily chronicle för den 2 Juli yttrar om hennes Zerlina: »Sedan Adelina Patti första gången återgaf denna karakter ha vi ej på någon Londonscen sett en mera qvinlig, pikant och förtjusande Zerlina än denna unga och begåfvade svenska sångerska», och The court and society Review, som återgifver hennes bild i helfigur, säger att »hennes sångsätt eger redan nu mycket af det behag, den elegans och smidighet, som kännetecknа Adelina Patti».

Vi hafva anfört dessa yttranden såsom bevis på hvilket uppseende den unga sångerskan gjort, och finna i dem också en garanti för att, då hon efter sin skandinaviska turné återvänder till England, hon då skall röna samma framgång, ja ännu större än som hon nu skördade under sin korta vistelse i dess hufvudstad. En utmärkelse der, som vi ej kunna förbigå, är att hon fick sjunga på en af drottning Victorias galakonserter i Buckinghampalatset, hvarjemte hon biträdde på en soaré för prinsen och prinsessan af Wales hos lady Randolf Churchill.

Vi få snart nöjet att höra fröken Arnoldson här i hufvudstaden och motse detta med längtan. Vi möta henne också med en hjertlig välkomsthelsning och varma välönskningar för hennes framtid, hvilken efter allt som försports synes komma att gestalta sig till en lysande konstnärsbana. Fröken Arnoldson åtföljes på sin nordsika konsertresa af den här förut bekante och värderade sångaren Padilla, den utmärkte violinvirtuosen Marsick och pianisten Luizi Arditi, en son af kapellmästaren och sång-vals-komponisten Arditi.

Efter att nyligen med stort bifall ha sjungit i Bergen kommer fröken Arnoldson med sällskap att konsertera i Kristiania, Göteborg, Stockholm, Upsala, Malmö, Lund och Köpenhamn och är i England från medlet af November engagerad för en följd af 12 konserter à 5,000 frcs. Från andra hufvudstäder hafva konsertanbud ingått, som ej kunnat antagas på grund af den bestämda engelska turnéen.

Konserterna här i Stockholm komma att ega rum den 12, 20 och 22 September i Musikaliska akademiens stora sal.

* Det är efter denna rol som porträttet i detta nummer är taget, till hvilket originalfotografien välvilligt lemnats oss af en nära anhörig till henne.

Om Indianernas Musik.

Genom musiken, så väl bland vildarne som bland kulturmenniskorna, vinna känsloyttringarna en intensitet, som ord och åtbörder allena ej kunna förläna dem. Men då vilden, i motsats till den mångfald af känslor som lefva och röra sig inom den civiliserade verlden, känner få andliga och sinliga drifter, så varder hans språk och jemte detta hans musik mera enkla och begränsade. Huru hans af oss kända sånger uppstått och huru de kommit att erhålla sin nuvarande form och en viss afrundning kan man svårligen med någon visshet bestämma. Indianerna besvara helt enkelt denna fråga sålunda, att de, särdeles beträffande de sånger som begagnas vid de religiösa festerna, tillskrifva dem ett öfvernaturligt ursprung och tro att de nyare sångerna hafva uppstått efter mönstret af dessa. Några författare hafva ansett att indiansångerna ursprungligen blott varit en efterhärmning af vissa foglars sång; emellertid visa de intet inre sammanband mellan sådana triviala försök och det sanna, höga uttryck för känslan, som all musik skall vara och som musiken hos indianerna i verkligheten eger. Långt närmare ligger och mera berättigadt synes det antagandet, att dessa melodier äro frukten af en långsam utveckling, hvilken har sin rot i de enklaste, för alla menniskor gemensamma yttringar af fröjd eller smärta. Till sina hufvuddrag visa de särskilda indianfolkens framställningar stor likhet med hvarandra. Franklin ger oss följande skildring af en dans hos Dogrib-indianerna: »De stälde sig i en krets och började sedan med långt åtskilda ben och händerna mot höfterna att samtidigt göra språng åt sidan, vid hvarje språng utstötande med stark röst ordet tsa.» Här röra sig de dansande i en krets, såsom det väl hos alla indianstammar är brukligt vid vissa fester; dertill sker detta samtidigt, strängt rhytmiskt, ett högst karakteristiskt, nästan vid alla musikaliska framställningar framträdande drag, likasom sammansjungningen eger rum på

liknande sätt; det monotona upprepandet af en stafvelse är gemensamt för de primitivaste sångerna öfverallt hos de nordamerikanska urfolken. Detta samfälda sjungande och dansande är för indianerna nästan den enda och högsta estetiska njutning, åt hvilken de med passion hängifva sig, och i södern, äfven vid tiden för Amerikas upptäckande, stegrades nöjet genom starka drycker, så att festerna ofta slutade med allmänt rus. Vid de religiösa festerna i norden är deremot både de medverkandes och åskådarnes uppförande sedligt mönstergilt. Indianens motvilja mot allt nytt, hans trogna fasthållande vid de af ålder helgade bruken visa sig aldrig tydligare än i afseende på allt som rör hans religiösa musik; ord, melodier, ja till och med de minsta åtbörder betraktas såsom en oantastlig helgedom, hvilken såsom ärfd af förfäderna måste i oförändrad gestalt öfvergå till nya slägten. I Chippeway-indianens stora trolldomsdans upprepas alltid den hufvudtanken: »Så gjorde våra fäder, icke sant, bröder! Fäderna hafva lärt oss så. Icke sant, bröder! Vi hålla fast vid fädernas gamla goda bruk. Det vilja vi, bröder!» Komponerar man nya sånger till ära för utmärkte krigare, eller till minne af märkliga händelser, så afvika de föga från den allmänna karaktären hos det redan bekanta. Derför har den musikaliska utvecklingen varit ganska långsam, men icke af brist på talang; de indianer, som komma under inflytande af civilisationen, göra ofta hastiga framsteg i musik.

Indiansångerna öfver hufvud kunna, efter karaktären hos de ceremonier vid hvilka de brukas, indelas i sju hufvudklasser. 1) kabbalistiska, hvilka antingen under sträng afskildhet utföras med dans och rå instrumentalmusik endast af de i dessa mysterier invigda, eller också användas af »medicinmännen» (läkare-trollkarlar) till botande af sjuka personer, fördrifvande af onda andar och dylika konster — 2) religiösa: denna karaktär hafva de flesta sångerna, som regelbundet sjungas vissa tider på året — 3) historiska, rörande indianfolkens öden — 4) stridssånger — 5) klagosånger — 6) kärlekssånger — 7) sånger hvilka sjungas vid alla slags sammankomster; dessa sånger hafva en halft mystisk, halft religiös karaktär.

Alla indianstammar tyckas hafva sånger hvilkas utbildning och olikheter öfverensstämma med folkens karaktär. De vilda krigiska Irokeserna ega hvarken historiska sånger eller kärlekssånger, ehuru båda dera funnits bland dem kringboende stammar. Bland Irokeserna taga ej qvinnorna del i sångerna vid de offentliga festerna; bland mexikanerna deremot, hos hvilka civilisationen och med denna äfven musiken gjort de största framstegen, äro qvinnorna i detta hänseende (likasom i många andra) nästan likberättigade med männen. Bland Irokeserna utföras danssångerna af en eller två personer (eller en kör) som icke dansa; bland andra stammar (särskildt mexikanerna) sjunga de dansande, och dirigenten har endast att angifva takten med pukslag.

Dansen är ett af de förnämsta och allmännast förekommande nöjena hos alla nordamerikanska indianstammar. Dansen är vanligen mimisk, hvarvid de dansande i klädsel och rörelser efterhärma vissa djurslag. Catlin har i sin bok om nordamerikas indianer lemnat afbildningar af dessa danser, om hvilka han yttrar sig sålunda: »Dansen består af ungefär 4 steg; figurerna och formerna i dessa scener, hvilka frambringas med häftiga språng och vridningar på kroppen, åtföljda af sång och trumslag, lämpade efter dansens rörelser, äro ganska talrika. Hvad i den musikaliska verlden benämnes melodi förekommer i de flesta af deras sånger icke alls. De bestå af råa skorrande strupljud, i skrik, tjut och skrän, hvilket allt framstötes fullkomligt efter takten. Stundom får man emellertid se indianen lägga sig bredvid sin eld, taga trumman i handen och under knappt hörbart vidrörande af denna uppstämma en sång så mild, att man tror sig höra en qvinnas röst.» Detta, att jag så må säga, mummel i toner utan förnimbar melodi har man tillfälle att höra af indianer som resa omkring och förevisas. Dessa sånger, hvilka betydligt skilja sig från dem de sjunga under sina danser i full kör och med häftiga åtbörder, synas vara fulla af uttryck oaktadt sin enformighet. Af indianernas danser uppräknar Catlin följande: »Björndansen», hvilken utföres före björnjagt med sång till »björnanden» för lycklig jagt; »Skalpdansen» till firande af seger, då en skara återvändt med fiendernas skalper, hvarvid de dansa 14 nätter å rad vid fackelsken en vild dans, skrytande öfver sina bedrifter; »Tiggardansen», hvarmed »den store anden» anropas att beveka de kringståendes hjertan till gåfva åt de fattige; »Örndansen» till örnens ära, hvilken åtnjuter religiös vördnad; »Spejardansen», hvari de låtsa sig uppspeja ett djur eller en fiende; »Slafdansen», som utföres af unge män af ansedda familjer, hvilka förbundit sig att under två år vara slafvar och uträtta alla slags arbeten och sysslor åt höfdingarne; på en viss dag fira de en fest, hvarvid denna dans utföres. Vidare kunna vi nämna »Bollspelsdansen», »Hunddansen», »Buffeldansen» och »Skördefestdansen». (Forts.)

I alla menniskors inre slumrar en lyra, hvars toner, träffade af en lifvande stråle ofvanefter, ordna sig harmoniskt.

GOTTH. V. SCHUBERT.

Från pianolektionen. Läraren: »Jag kan inte förstå hvad ni egentligen menar med att spela piano. Det står allegro här uppe. Emot ert spel är en snäcka som vrickat sig i venstra bakfoten en riktig snabblöpare! Släpp då på en gång ordentligt; det måste gå som en oljad blixt!»

---

†

Hedvig Willman.

Redan i början af sommaren spred sig mera allmänt den underrättelsen att fru Hedvig Willman insjuknat i ett allvarsamt lidande och att föga hopp om hennes återställande kunde hysas. En svårare kronisk sjukdom fängslade henne under flere månader vid sjuksängen och efter långsamt aftynande, sedan vattusot tillstött, befriades hon af döden på morgonen den 15 Augusti å Amalienborg på Djurgården, dit den sjuka dragit sig undan från hufvudstadens oro och buller.

Fru Willman har i många år tillhört kgl. teatrarne, men hade för länge sedan dragit sig tillbaka från dess scener, under de sista åren endast några gånger uppträdande på dramatiska teatern, der hon först gjorde sig mera bemärkt den tid då Stjernström innehade densamma och den bar namnet Mindre teatern. Sin sceniska verksamhet har hon dock dessförinnan börjat på andra teatrar.

Hedvig Charlotta Harling, sedermera fru Willman, föddes d. 18 Juli 1841 i Stockholm, der fadern var klädeshandlare, och hennes första debut inträffade 1857 hos direktör Hessler å Ladugårdslandsteatern i ett af Anders Selinders divertissement »Midsommarvakan», med text och musik arrangerade af Aug. Säfström och G. Stolpe. Hon blef sedan engagerad af den ansedde teaterdirektören Oscar Anderson, med hvars sällskap hon äfven en tid uppträdde här i hufvudstaden å gamla Humlegårdsteatern. Härefter blef hon fäst vid hufvudstaden genom engagement vid Stjernströms teater, der hon debuterade som Maritana i »Don Cæsar de Bazano», och hon gjorde sig här mycket bemärkt genom sitt lifliga och intelligenta spel, sin ståtliga och behagliga apparition.

Vid denna scen stannade hon qvar då densamma öfvergick till en kunglig, och två år derefter fick man till sin öfverraskning, då man förut ej hade kunskap om hennes musikaliska begåfning, se henne debutera å lyriska scenen som Marie i »Regementets dotter». Hennes röst var visserligen ej särdeles stor men väl skolad, så att hon med ledighet äfven skötte mera fordrande koloraturpartier, och detta i förening med hennes förut ådagalagda förmåga som dramatisk skådespelerska gjorde henne här ganska användbar, synnerligen i den komiska operan. Bland roler som hon vid lyriska scenen innehaft kunna vi jemte debutrolen nämna Anna i »Hvita frun», Angela i »Marco Spada», Katarina i »Kronjuvelerna», Margareta i »Faust», Zerlina i »Fra Diavolo», Elvira i »Don Juan», Anna i »Friskytten», Adina i »Kärleksdrycken», Laura i »Slottet Montenero», pagen i »Hugenotterna».

Som Marie i »Regementets dotter» uppträdde fröken Harling sex gånger å Köpenhamns kgl. teater 1869 och var sedan en längre tid engagerad vid Kasinoteatern derstädes. År 1876 företog hon tillsammans med Ole Bull en konst-

resa till Tyskland och Danmark. Hon hade dessförinnan 1870 ingått äktenskap med operasångaren, nu mera direktören för de kgl. teatrarne, Anders Willman och åter inträdt vid vår första talscen. Då herr Willman 1877 blef föreståndare för kgl. teatrarnes elevskola, öfvertog fru Willman de qvinliga elevernas utbildning vid densamma och skötte denna befattning med stort nit och ett varmt intresse, som sedan följt hennes elever på artistbanan. Fru Willmans verksamhet vid elevskolan fortfor till 1885, då elevskolan flyttades till Musikaliska Akademien.

Fru Willmans högtidliga grafläggning egde rum å Nya kyrkogården den 18 Aug. i närvaro af en talrik menniskoskara och representanter från hufvudstadens öfriga teatrar, konservatorium och pressen samt en stor mängd af personliga vänner och elever till den aflidna. De kgl. teatrarnes artister, kör- och arbetspersonal samt medlemmar af hofkapellet hade till stort antal infunnit sig vid grafven, och en tredubbel qvartett af lyriska och dramatiska artister samt körpersonal utförde sång före och efter jordfästningen. Praktfulla buketter och kransar, afskedshelsningar »från kgl. teatrarnes artister», »Fra det kgl. teaters personal i Kjöbenhavn» etc., prydde kistan, vittnande om den aktning och saknad, som åtfölja den bortgångnas minne.

Från Scenen och Konsertsalen.

Juni. **Stora Teatern.**

18. Adam: *Konung för en dag.*
21. Gounod: *Romeo och Julia* (Julia: frk. Klemming forts. deb.; Mercutio: hr Ohlsson).

Juni. **Djurgårdsteatern.**

22. Hervé: *Lilla Helgonet.*
Aug. 3 » » (164 ggn).
Juni. 24. *Nya Garnison.*
Juli. 4, 6. »
Juni. 25—30. Hervé: *Lilla Sophie*, kom. operett i 3 akt. af Hennequin och Millaud (Sophie: fr. Cysch; Florestan: hr Svedberg).
Juli. 1, 3, 5, 7, 8, 10, 12, 31 » »
Aug. 1, 4, 20. » »
Juli. 6. Heland: *Nattlampan.*
9, 11, 13—15, 26. Hervé: *Lili* (fru Cysch; Baron de la Grange Batelières: hr Gust Ranft).
Aug. 6 » » (50:de ggn; till förmån för fru Cysch).
Juli. 30. *Jorden rundt på 80 dagar.*

Då den nya musiksäsongen i denna månad tager sin början, fortsätter äfven Svensk Musiktidning sin årgång. För det förnämsta som under sommarn tilldragit sig inom musikverlden i in- och utlandet ha vi sökt redogöra på ett annan ställe i detta nummer; ofvanstående tablå öfver teaterverksamheten i hufvudstaden sedan vårt förra nummer visar att densamma hittills på det musikaliska området varit föga gifvande. Djurgårdsteaterns enda nyhet, »Lilla Sophie», kan ej tillmäta sig någon succès. Hervé, som synes vara herrar Bosin & Wagners älsklingskomponist, har så godt som ensam med en ny och två gamla pjeser representerat operetten på Djurgårdsteatern.

Den kommande säsongen torde blifva af icke så liten vigt för våra kgl. teatrar, särskildt kgl. operan, hvars existens vid slutet af den förra säsongen hängde på ett hår. Man har nu, såsom det synes af de åtgärder vi här ofvan omförmält, med mera allvar börjat verka för räddningen af vår nationalopera genom att planera för åstadkommande af ett nytt operahus. Men detta är icke allt. Hufvudsaken tvärtom i ny eller gammal lokal är att der fins publik. Det är den musikaliska, teaterälskande allmänhetens intresse som skall uppehålla operan medelst flitiga besök, och efter de hårda öden som hotat densamma och ännu ej äro aflägsnade, hoppas vi att vår musikälskande publik skall mer än förr känna sig manad att med sina besök gynna vår opera och — sig sjelf, ty den bildande konstnjutning, som här skänkes, står ej till buds hvarken på småteatrarne eller i schweizerisalongerna. Vår scen har visserligen förlorat många betydande förmågor sedan föregående spelår. Ingen är dock oersättlig. De krafter som återstå och de nya som förvärfvats äro ej att förakta och förtjena att uppmärksammas. För öfrigt: ju större freqvens, dess bättre teaterfinanser och — eminentare förmågor. Under denna erinran tillönska vi våra läsare och våra musikvänner i allmänhet att den inträdande teater- och musiksäsongen måtte varda så angenäm som möjligt.

Musikpressen.

Under sommaren förekomma sällan hos oss några nyheter i musikaliemarknaden; emellertid ha vi åtminstone följande oss tillsända musikalier att anmäla:

Viktoria-Marsch af Aug. Kinberg. Utförd 1:a gången i Stockholm den 7 Aug. 1887, H. K. H. Kronprinsessans födelsedag, af militärorkester. — Arangement för 4 händer. 1 kr. 50 öre. Denna ståtliga och välklingande marsch kunna vi med skäl rekommendera som en angenäm bekantskap åt våra pianister. Marschen har också i andra tidningar, som bedömt densamma, erhållit en berömmande anmälan.

På Abr. Lundquists förlag har utkommit:

Hundt A., *Ritter-Marsch* för piano 2 händer. Pr. 75 öre

Peuschel, *Fyrverkeri-Polka* (med eller utan sång). Pr. 50 öre.

Waldteufel, E., *Kuss-Walzer* för piano 2 händer. Pr. 1 kr.

Det första af de ofvannämda styckena är bekant såsom speladt af gardesregementenas musikkårer. Fyrverkeripolkan torde vara det ungerska gosskapellets populäraste stycke för denna sommar, lika omtyckt som förut »Den lustige kopparslagaren». Öfver sången som förekommer i polkan får man förklaring genom den svenska texten i denna upplaga.

Från in- och utlandet.

Kgl. stora teatern. Repetitionerna å denna liksom å Dramatiska teatern togo sin början d. 22 Aug. Till följd af omfattande reparationer å båda teatrarne komma representationerna icke att börja förr än i första eller andra veckan af September. Vid lyriska scenen äro engagerade fruarna Edling och Östberg, C. och W. Strandberg, fröknarna Almati, Bergenson, Karlsohn, Klemming och A. Strandberg; hrr Dahlgren, Håkansson, Lundquist, Malmsjö, Nygren, Ohlsson, Rosén, Sellergren, Strömberg, Torsslow, J. Örtengren, Max Strandberg (för September) samt tenoren A. Lindblad, bekant från Nya teaterns säsong 1884; herr L. har senast tillhört Bjarne Lunds operasällskap. Tenorbaryton herr E. Linden, som förr varit anställd vid Mindre teatern, har profsjungit och torde komma att äfven engageras. Besynnerligt nog sakna vi herr Janzons namn bland de ofvan uppräknade men kunna dock anse hans engagement för gifvet. Herr Söderman synes icke vara engagerad för säsongen och herr Rundberg samt fru Gelbaar (f. Laurin) lära icke för nästa spelår komma att tillhöra lyriska scenen.

Vår operascen kommer för denna säsång att sakna flere eminenta förmågor, som länge tillhört densamma. Sålunda har fröken Selma Ek ej förnyat sitt engagement; fröken Vendela Andersson lär vara engagerad för gästspel å Kasinoteatern i Köpenhamn, men vi antaga att det icke är för längre tid utan att fröken Andersson snart återvänder till vår operascen; herr Arvid Ödmann har för säsongen tagit engagement vid Kgl. teatern i Köpenhamn och äfven herr Forstén lemnar vår första scen.

Å lyriska scenen repeteras» Carmen» med fru Edling i titelrolen, herr J. Örtengren som Escamillo; José, Mercedes, Frasquita: hr Max Strandberg, frökn. Bergenson och Anna Strandberg, »Friskytten» (Agatha frk. Klemming), »Det var en gång . . .», »Den Bergtagna» (Bergakungen herr Sellman, Ingeborg frk. Riego, drottningen frk. Almati) samt »Ernani» med följande rolbesättning: Ernani hr Sellman, Don Carlos hr Lundquist, Silva hrr Strömberg och Sellergren, Riccardo hr Ohlsson, Elvira fru Östberg och Giovanna fru C. Strandberg. Under någon af de första dagarne gifves »Den stumma», hvari Alfonsos rol sjunges af debutanten hr Stenfelt, som söker engagement vid Stora teatern. — Kapellmästarne, kormästaren och hofkapellets medlemmar, hvilka icke uppsagts vid den allmänna uppsägningen i våras med anledning af teaterfrågans osäkra utgång vid riksdagen, qvarstå sålunda utan förnyadt engagement. Körpersonalen qvarstår äfven med undantag af fyra personer.

Bland nyheter, som äro ämnade att gifvas, kunna nämnas »Så tuktas en argbigga» (»Der wiederspänstigen Zähmung») efter Shakespeare med musik af Herman Götz († 1876), en i Tyskland mycket

gifven och med rätta värderad opera, hvars text lär öfversättas af Fritz Arlberg, samt J. F. Halévys här icke förut gifna, men friska och underhållande komiska opera »Blixten» (kompon. 1835). Äfven »Zampa» af Herold, hvilken opera icke gifvits här på öfver 20 år, lär komma att upptagas.

För att till betryggande mot eldfara kunna afskilja scenen från salongen kommer teatern att förses med en jernridå, hvilken fortsättes åt alla sidor äfven ned i källaren och upp genom vindarne ända till yttertaket. Denna ridå skall kunna skötas från ett vid sidan beläget brandfritt rum med utgång åt gården. Maskinisten herr Lindström lär äfven ha uttänkt ett system för jernridåns höjande och sänkande genom en hydraulisk motor. Vi kunna ej närmare redogöra för beskaffenheten af detta system eller de nya förändringar af trappor m. m. som vidtagas för teaterpublikens säkerhet. Öfverståthållareembetet har under sommaren efter brandchefens hörande anbefalt dylika säkerhetsåtgärder vid alla hufvudstadens teatrar, afseende ökadt utrymme i korridorer och tamburer samt flere eller bättre utgångar, anbringande af takluckor till utledande af rök från scenen, impregnering af trävirke och föremål af tyg och väf, införande af elektrisk belysning m. m.

Såsom gäster vid kgl. operan säges att följande hrr sångare skola uppträda: hr Törslev, den danske tenoren, som bl. a. skulle sjunga Radames i »Aida» på svenska, hr Henrik Westberg (fr. o. m. Oktober), hr Mierzwinski (som Robert och Lohengrin) samt den berömde hjeltetenoren Gudehus från Dresden.

Af hufvudstadens öfriga teatrar synes det vara ovisst om eller när Nya teatern ånyo öppnar sina portar. De förändringar som af öfverståthållareembetet ålagts egarne att vidtaga för att teatern skall få begagnas har af dir. Josephson förklarats allt för kostsamma. Vasa-teatern lär ej börja sina representationer förr än i början af Oktober. Flere af dess personal äro ännu bundna vid Djurgårdsteatern. Fröken Anna Petterson, som jemte hrr Gründer och Kloed utgör denna teaters styrelse, har under första hälften af September blifvit engagerad vid Dagmarteatern i Köpenhamn. — »Folkteatern» är det nya namnet på den invändigt restaurerade teatern vid Östermalms torg. Denna invigdes d. 28 Aug. af herr C. Lunds sällskap med »Bror Jonathan eller Oxhandlaren från Småland» af Aug. Säfström samt »Sätherhyddan» och tyckes vara, såsom namnet angifver, ämnad till en godtköpsteater för uppförande af populära teaterstycken.

Nytt operahus. Finansministern frih. Tamm säges under sommaren ha anmodat flera framstående och sakkunniga personer, bland hvilka nämnas öfverståthållaren, frih. af Ugglas, bankdirektören J. H. Palme samt de kgl. teatrarnes direktör, A. Willman, att öfverlägga om bästa sättet för erhållande af en ny, tidsenlig byggnad i stället för nuvarande Stora teatern. Förhandlingarna härom sägas ha ledt till tvenne förslag; det ena att lemna i uppdrag åt prof. M. Isæus och maskinmästaren T. F. Lindström att i utlandet taga närmare reda på de förnämasta nya teatrarnes konstruktion m. m., det andra att inbjuda hrr arkitekter till täflan om förslag till ny byggnad för nationalteatern. Det senare förslaget har redan accepterats, så att k. m:t fastställt program för en pristäflan, hvarvid utsatts tre pris: ett å 2,000 kr., ett å 1,500 och ett å 1,000 kronor för ritningar som bäst egnade sig att följa vid uppförandet af den nya teaterbyggnaden. Kostnadsförslagen och ritningarna skola af täflande hrr arkitekter senast d. 30 Nov. detta år vara inlemnade till öfverintendentsembetet, som i samråd med direktören för de k. teatrarne skall bedöma desamma. Med afseende på förskaffandet af penningmedel till en sådan ombyggnad försäkras att goda utsigter finnas till erhållande af byggnadskapital på enskild väg af för saken intresserade personer.

Sällskapet för svenska qvartettsångens befrämjande har äfven i år anstält pristäflan. Närmare härom i annonsen å sista sidan.

Fröken Valborg Aulin är återkommen efter sin utländska studieresa och ämnar jemte sin bror violinisten Tor Aulin i höst göra en konstresa i Finland och de ryska östersjöprovinserna.

Landsortsteatrarne. Elfforsska sällskapet, som i början af September börjar nästa sejour — den sista under fru Thérèse Elffors' ledning —, utgöres af följande medlemmar: fruarna Elffors och Wahlbom, fröknarna Ädelstam, Maijer, Strömberg, Svensson och Couleur, hrr Wahlbom, Z. Zachrisson, Malmgren, Lavén, Lundberg, Brink, Sundquist, Wesslau, Ahlborn.

Carlbergska sällskapet började i sista dagarne af Augusti säsongen i Vesterås och består af följande sujetter: fruarna Carlberg, Julin, Nilsson, Ringvall och Lindeberg, fröknarna Hjelmdahl, Appelquist, Lundvall, Lindberg, G. och A. Lagström samt hrr Carlberg, Ringvall, Dahlberg, Klinger, Nilsson, Lindeberg, Löwenstein, Ebbesen, Baumgardten och Norrman.

Lindmarkska sällskapet börjar d. 1 September spela i Sundsvall. Medlemmarne i detta äro: fruarna Carlberg och von Eysden, fröknarna Jensen, Dahlquist, Sundell, Sommar, Håkansson och Hedqvist samt hrr Lindmark, Sandgren, Lundberg, Olsson, Brink, Nylander, Gistedt, Karlsson, Hansson och Peters.

Förlofningar inom den nordiska musikaliska konstverlden hafva under sommaren ingåtts mellan literatören Harald Molander och fröken Lydia Wessler, den svenska sångerskan och skådespelerskan, som länge varit räknad bland de förnämsta sujetterna vid svenska teatern i Helsingfors. Vidare emellan sångerskan fröken Dagmar Bosse och hr Adolf Sterky, som studerat vid härvarande musikkonservatorium, samt mellan aktören Mauritz Gründer och fröken Selma Jonson, båda förut anställda vid Nya teatern, den förre senast vid Södra teatern.

Fröken Ida Byström, för nästa år engagerad vid operan i Lille, har ingått förlofning med en fransk marinkapten, Aubert.

Den äfven här bekanta norska pianisten fröken Karen Oelstad har ingått förlofning med d:r Ruben Alin i Eskilstuna.

Giftermål har ingåtts mellan herr W. Castegren och fröken Hilda Sjöberg.

Fru Louise Pyk-Newson har en tid af sommaren vistats i sitt hemland och konserterat i Helsingborg.

Fröken Karin Lindsten, bekant från sin debut å Stora teatern som Margareta i »Faust», har på försommaren medverkat vid flera konserter i London och rönt bifall så väl af kritiken som publiken.

Norska artister. Fröken Anna Kriebel, den mycket framstående unga sångerskan, om hvars studier i Paris vi förut talat, har under landtbruksmötet i Trondhjem låtit höra sig med stort bifall. Fröken K. har sedan jemte pianisten frkn Ragna Goplen konserterat å Klampenborg vid Köpenhamn och rönt storartad framgång.

En ung norsk sångare, herr Alb. Arveschou, f. d. elev af härvarande konservatorium och förlofvad med en stockholmska, har inför en mindre krets af inbjudna musikkännare låtit höra sig i Berns' salong. Herr A. eger en präktig basbaryton med mjuk och behaglig timbre och hans tekniskt-konstnärliga utveckling är redan ganska aktningsvärd. Herr A. är anställd som solosångare i en af Newyorks större kyrkor och kommer derför snart att lemna vår hufvudstad.

Ungerska zigenarkapellet Oláh Pál i nationalkostymer kommer från och med 1 Sept. att konsertera i Berns' Nya Salong. Detta kapell har förut med stormande lycka spelat på Sommerlyst i Köpenhamn. Orkestern anses vara ibland de bästa zigenarorkestrar som finnas och excellerar isynnerhet med sina vilda, melankoliska folkmelodier.

Svenska National-Damqvartetten, bekant från dess uppträdande i nyssnämda lokal under förra säsongen, kommer att alternera derstädes med zigenarkapellet och vistas här ett par månader. Densamma har sedan sin förra härvaro med mycket bifall konserterat i Berlin, Stettin m. fl. tyska städer och senast i Göteborgs Trädgårdsförening. För nästa sommar har kontrakt uppgjorts om engagement i Kiew i Ryssland.

Musik-Konservatorium och Teaterskolan. Inträdessökandes anmälningar äro i dagliga tidningarna annonserade att ega rum mellan d. 30 Aug. och 5 Sept. på olika dagar för olika klasser. Anmälning till inträde i talscensklassen sker d. 10 Sept.

—•—

Herr Johannes Elmblad, som från d. 4 Nov. jemte Niemann, Lili Lehmann och Marianne Brandt är engagerad vid tyska operan i Newyork, har någon tid uppehållit sig i hemlandet och kommer under September månad att första gången beträda vår operascen i några gästroler, bland hvilka nämnas Sarastros i »Trollflöjten», kardinal Brogni i »Judinnan» och Falstaff i »Muntra fruarna».

—•—

På sommarkonserter hafva våra musikartister under ferierna låtit höra sig i skilda landsändar; emellertid få vi bekänna att vi ej följt dem alla och deras verksamhet så noga, att fullständiga uppgifter härutinnan kunna lemnas.

»Det svenska klöfverbladet från operan i Stockholm» — såsom det heter i Nationaltidende —, nämligen frökn. Karlsohn och Almati samt herr Ödmann, har naturligtvis blifvit entusiastiskt hylladt af köpenhamnarne i Tivoli konsertsalong, der de nämda artisterna läto höra sig i början af sommaren. — I Vaxholm har fröken Alma Hulterantz gifvit en konsert i dervarande societetssalong och jemte hr Albert Lindström en kyrkokonsert, biträdda af frökn. Math. Davidsson och Gerda Pettersson samt herrar Adrian och Ragnar Dahl. Herr Adr. Dahl jemte sin syster frk. Maria Dahl, båda nyss hemkomna efter musikstudier i Paris, gåfvo i Vaxholms societetssalong en mycket besökt konsert i början af Augusti, biträdda af brodern Ragnar Dahl, violinist och elev vid Konservatoriet, samt direktörerna Heintze och Nyberg samt musikälskare. Fröken Dahl, elev af prof. S:t Yves Bax i Paris, visade sig dervid i besittning af en vacker och väl utbildad stämma. Hr Adr. Dahl hade att bjuda på nya kompositioner, såsom en Konsertvals och Barcarole, en sång (»Melankoli») och en »Danse hongroise» för 4 händer; tvenne nyheter: Duo för 2 violiner och piano af Godard samt »La Declaration», solosång af Weckulin, väckte bl. a. mycket bifall. — Till d. 28 Aug. hade i samma lokal violoncellisten Bach vid Meissnerska kapellet arrangerat matiné med biträde af fröken Frida Schwartz, operasångaren Söderman och harpisten I. Lang, hvilken senare jemte herr Helmer Strömberg äfven konserterat på Dalarö med biträde af fröken Klemming och hr Bach. — Till förmån för fru Anna de Wahl, som under sommaren vistats i Södertelge, har gifvits en soaré vid hvilken fröken Anna Klemming och herr Axel Sellergren lemnat sitt biträde. — På Furusund, som eger sin fasta varietéteater och stor konsertsalong, har naturligtvis ej saknats musik, och vestkustens badorter, som haft besök af herr Algot Lange, hrr Lejdström och Brink, studentsångare etc., hafva, såsom vanligt, icke saknat musiknöjen under sommaren.

—•—

Paris. De flesta teatrarne härstädes hafva under sommaren varit stängda för vidtagande af säkerhetsåtgärder till skydd mot eldfara. Således hafva de blifvit ålagda att allmänt utrustas med elektrisk belysning. Af teatrarne voro i slutet af Juli endast Stora operan och Menus-Plaisir öppna. Å den senare gafs då för 300:de gången »Josephine och hennes systrar», som från spelårets början uppförts nästan hvarje afton.

Opéra Comique lär d. 1 Oktober börja sina föreställningar i Théâtre de Paris (f. d. Th. lyrique), och f. d. direktören vid Stora operan hr Halanzier säges vara utsedd till dess ledare för nästa säsong, alldenstund dess förre direktör, Carvalho, af flere skäl ej vidare kan qvarstå såsom sådan.

Stora operans nyhet för nästa säsong är en 4-akts-opera: »Grefvinnan af Monsoreau», texten af Auguste Maquet, musiken af Gaston Salvayre, komponisten till »Richard III», »Egmont» m. fl. nyare operaverk. Uppsättningen kommer att blifva ytterst praktfull, och anses operan kunna gå öfver scenen i December. Bröderna Edouard och Jean de Reszké uppbära de manliga hufvudrolerna, vidare känner man ej ännu om rolbesättningen. — Å samma scen väntas en ny ballett, »Stormen», efter Shakespeares skådespel utarbetad af J. Barbier med musik af Ambroise Thomas. Af de utomordentliga sceniska effekterna i detta stycke lär synnerligast ett skeppsbrott komma att intaga ett framstående rum.

Inom 1 nästk. Januari skall elektrisk belysning vara fullständigt införd på följande 13 teatrar i Paris: Stora Operan, Théâtre Français, Odéon-, Vaudeville-, Palais-Royal-, Gymnase-, Rénaissance-, Porte-Saint-Martin-, Ambigu-, Folies Dramatiques-, Châtelet-, Variétés- och Nouveautés-teatrarne. Gasbolagen i Paris motarbeta naturligtvis, så mycket de kunna, denna förändring, ty gasförbrukningen vid teatrarne har varit ofantlig. Sålunda har i fjol Opéra Comiques gasräkning gått till öfver 95,000 frcs, Folies Bergères' till 40,000 och förstadsteatern Montmartres till 17,000 frcs.

Prix de Rome vid konservatoriet har i år eröfrats af en lärjunge till Massenet; de båda andra större prisen vunno hrr Bachelet och Erlanger, den förre Guirauds, den senare Delibes' lärjunge. En cantat »Didon» af Angé de Lassus utgjorde täflingsämnet.

Massenet arbetar på en opera, hvars text härstammar från Pierre Lottes roman »Le pecheur d'Islande». Operan anses blifva färdig att uppföras under kommande säsong.

—•—

Rom. En ny opera, »Giuditta», af maëstro Falchi har gått öfver scenen på Apolloteatern och blifvit ganska gynsamt emottagen. Komponisten lär vara begåfvad med melodisk uppfinningsförmåga, men någon högre originalitet röjes ej i detta hans verk.

—•—

London. De italienska operaföreställningarna här under denna sommar ha medfört betydlig förlust för hvarje af de tre med hvarandra täflande teatrarne: Her majestys, Drurylane och Coventgarden. Den först nämnda, under hr Maplesons ledning, måste afbryta föreställningarna emedan den ej kunde uthärda konkurrensen med de italienska sällskapen å de båda andra teatrarne. Emellertid öppnades snart åter igen dess portar och M:r Mapleson lyckades öfvertala Adelina Patti att uppträda mot ett honorar af 15,000 frcs pr afton samt 1,250 frcs i reseomkostnad för hvar gång som hon med extratåg begaf sig från sitt slott Craig-y-Nos i Wales till London. Då hr Mapleson emellertid icke nog ordentligt utbetalade hennes honorar, afbröt hon gästspelet, och han måste då för andra gången inom en månad upplösa sitt operasällskap, bland hvilket befunno sig de bekanta artisterna Lilli Lehmann, Alma Fohström och Zelia Trebelli. Hr Mapleson har sedan stämt Adelina Patti inför rätta och fordrat ett skadestånd af omkr. 150,000 kronor, emedan hon afslutat sitt gästspel före den i kontraktet bestämda tiden.

På Coventgarden-teatern har den gamla italienska Verdirepertoaren, tack vare goda krafter, vunnit mycket bifall; största dragningskraften har emellertid Drurylane-teatern haft, der »Hugenotterna», »Carmen», »Aida» och framför allt »Lohengrin» gifvit goda hus; titelrolen i denna sjöngs af den berömde parisertenoren Jean de Reszké och Elsas rol gafs af Minnie Hauk. Såsom Rosina i »Barberaren i Sevilla» debuterade här fröken Sigrid Arnoldson med stor framgång.

— Fröken Fohström har såsom Margareta i »Faust» enligt flera Londontidningars vittnesbörd vunnit stora sympatier och framgångar.

— Fröken Victoria Bundsen har under sommaren gifvit sin årligen återkommande matiné i London. Den populära svenska altsångerskan hade att fägna sig åt en aristokratisk och tacksam publik, hvilken såsom vanligt fylde konsersalongen.

—•—

Salzburg. 100:de årsdagen af »Don Juans» första uppförande d. 29 Okt. kommer att firas i de flesta af Europas större städer med uppförandet af denna »operornas opera». Här i Mozarts födelsestad egde emellertid redan d. 21 Aug. den första festföreställningen rum. En utvald skara af entusiastiska åhörare fylde den lilla teatern; från när och fjerran hade Mozarts beundrare infunnit sig. Samtliga medverkande öfverhöljdes af bifall, blommor och kransar. Hans Richter anförde operan och hade mästerligt framhållit de skarpa kontrasterna mellan de humoristiska och tragiska pointerna. Lärarne vid Mozarteum härstädes, medlemmar af dom musikföreningen o. a. hade anslutit sig till orkestern. Salzburgs sång-

föreningar hade lemnat utmärkt materiel till körerna, hvilka blifvit förträffligt inöfvade af Mozarteums direktör, Hummel. Det hela gick utmärkt, och särdeles första aktens final framkallade stormande bifall. Föreställningen upprepades dagen derpå.

Stora musikfester hafva som vanligt under sommaren gifvits flerstädes i Tyskland; den »Allmänna tyska musikföreningens» 24:e tonkonstnärsförsamling gaf d. 26—29 juni 6 stora konserter i Köln; den 64:e Nederrheinska musikfesten egde rum i Düsseldorf, den 9:e Schlesiska i Breslau.

Teresina Tua har afslutat ett lysande kontrakt för en tourné i Amerika. Hon skall enligt detta uppträda på 220 konserter, fr. 1 Okt. 1887 till 15 April 1888 och fr. 1 Okt. 1888 till 15 April 1889, och erhåller derför 120,000 mark, fria resor och hotellomkostnader för sig och sin sällskapsdam.

L. Heritte-Viardot fortsätter sin sångskola i Berlin (Winterfeldt-Strasse 33). I tidningsannonser om denna heter det att den är en fullständig sångskola för oratorium-, konsert- och operasång (specielt tysk sång från Bach till Wagner). Förberedelseklasserna sysselsätta sig med röstbildning, solfeggio och musikalisk (teor. o. prakt.) utbildning; utbildningsklasserna omfatta solo-, ensemble- och kör-sång, mimik och inscenering.

Adolf Sjödin från Sverige, den bekante harpspelaren, kammarvirtuos hos konungen af Portugal, har, enligt hvad man skrifver från Freiburg, af storhertigen af Baden erhållit riddarkorset af Zähringer-Löwenorden.

Mahomed i paradiset heter ett fantastiskt verk, som Eduard Audran, den begåfvade komponisten af »Rosenkind», håller på att komponera och hvilket skall få sin première i Bryssel.

Dödsfall.

Caracciolo, Luigi, omtyckt och talangfull sångkomponist, † i London, 40 år.

Couppey, Felix le (Le Couppay), professor i pianospel och harmoni vid konservatoriet i Paris; f. derst. 1814. C. har utgifvit instruktiva pianosaker, deribland »Ecole du mécanisme du piano».

Emblad, Maggie, född Menzies, bassångaren Johannes Elmblads unga, intagande och begåfvade maka, afled d. 27 Juli i Silva plana i Schweiz. Fru Elmblad var född i Australien och studerade musik i Tyskland, der hon gjorde sin mans bekantskap. Hon var elev af Liszt och framstående pianovirtuos.

Filippi, Filippo, Italiens mest ansedde och inflytelserike musikkritiker, † i Milano d. 25 juni, 54 år. Han hade tagit juridisk grad, men egnade sig sedan åt musikkritik.

Gnosspelius, Wilhelm Theodor, musikdirektör vid Lunds universitet. Han var född i Stockholm 1809 och uppfostrad i ett mycket musikaliskt hem, men blef af fadren bestämd för bryggaryrket; öfvergaf sedan denna bana för att egna sig åt tonkonsten. Han tog vid Musikaliska akademien direktörsexamen 1841, blef två år derefter musiklärare vid Linköpings skola och 1854 director musices vid gymnasiet samt domkyrkoorganist derstädes. År 1858 utnämdes han till akademisk musikdirektör och kapellmästare samt organist vid domkyrkan i Lund och afled der d. 13 Augusti. Såsom tonsättare har G. utgifvit en sonat för piano och violin, kantater, Davids 98:de psalm m. m. Han blef 1845 ledamot af Musikaliska akademien och 1868 riddare af Vasa-orden.

Hennequin, Alfred, bekant teaterförfattare, f. i Liège 1842, † den 7 Aug. på en vårdanstalt för sinnessjuka, der han vistats ett och ett halft år. Han var först ingeniör vid belgiska statsbanorna, men började snart skrifva teaterpjeser, af hvilka den första gafs 1869 i Bryssel. 1875 gjorde han sig känd i Paris, blef en af pariserpublikens gunstlingar samt utvecklade en ofantlig produktivitet som teaterförfattare, men öfveransträngning gjorde honom till slut sinnesrubbad. Af H. har man flere operetter, såsom »Niniche», »Lili», »Lilla Sophie».

Marlitt, E., pseudonym för *Eugenie John,* den bekanta romanförfattarinnan, hade i Wien erhållit musikalisk utbildning och beträdde scenen flere gånger såsom sångerska, men måste för ett öronlidande uppgifva den musikaliska konstnärsbanan. Dotter af en målare och född 1825, blef hon 16 år gammal upptagen till fosterdotter hos regerande furstinnan af Schwarzburg—Sondershausen, hvars föreläsarinna hon var till 1863. Hon afled i sin födelsestad Arnstadt (Thüringen) d. 22 juni.

Pasdeloup, Jules Etienne, den bekante arrangören af de populära konserterna i Paris, f. den 15 Sept. 1819 i Paris, afled d. 13 Aug. i Fontainebleau. Den 27 Okt. 1861 började dessa konserter med klassisk musik i Cirque d'hiver. Hans idé att låta folket, den stora allmänheten, få njuta af sådan musik vann sedan efterföljd i hela musikverlden. Vid sidan af Beethoven, Mozart och Mendelssohn lemnade han äfven rum åt nyare franska komponister, såsom Bizet, Massenet, Saint-Saëns m. fl. och vågade äfven, opinionen till trots, bjuda på en Wagners, Raffs och andra nytyska komponisters verk. Han blef till slut undanträngd af Lamoreux o. a. konsertdirigenter. P. var son af en musiker och inträdde 1829 som lärjunge vid konservatoriet, der han blef biträdande lärare i en sångklass 1841 och i pianoklass 1847. 1855 blef han »professeur agrégé» i en ensemblesång-klass, som han ledde till 1868. Den första skapelsen af hans dirigenttalang var »La Société des jeunes artistes du Conservatoire» (1851), hvilken i Salle Herz gaf klassiska symfonikonserter. P. var äfven dirigent för mans-sångföreningen och 1868—69 direktör för Théâtre lyrique.

Ruben, Gurli, f. Lublin, före sitt giftermål operasångerska vid kgl. teatern i Stockholm, född derst. 1839, † på egendomen Vedeby nära Karlskrona d. 19 Juli. Gurli Lublin anställdes 1860 vid kgl. operascenen, studerade sångkonsten i Paris 1863—64 för Deprez och Wartel och inträdde samma år ånyo i tjenstgöring vid nämnda scen. Bland hennes förnämsta roler kunna nämnas Nancy i »Martha», Fides i »Profeten» och Açuzena i »Trubaduren».

Schimon-Regan, Adolf, bekant sånglärare, komponist af operor (»List um List», »Stradella»), kammarmusik, sånger och pianosaker; f. 1820 i Wien och son af den genom sina porträtter af Beethoven, Weber och Spohr bekante målaren och operasångaren Ferd. S. Han kom 16 år gammal till Paris-konservatoriet. Såsom ackompagnatör i Bordognis och Banderalis privatklasser blef han tidigt invigd i den italienska sångundervisningsmetoden och bekant med Rubini, Lablache, Mario, Nourrit, Ponchard, Roger, Duprez äfvensom med damerna Grisi, Damoreau, Pauline Garcia m. fl. Han hade anställning som »maëstro al cembalo» vid Her Majestys teater i London 1850—52 och sedan vid italienska operan i Paris. År 1872 gifte han sig med den berömda konsertsångerskan Anna Regan och gjorde med henne flere konstresor, blef 1874 sånglärare vid konservatoriet i Leipzig och 1877 kallad såsom sådan till kgl. musikskolan i München. † d. 21 juni i Leipzig.

Stahlknecht, Adolf, god violinist och komponist, kammarmusiker i Berlin; f. 1813 i Warschau, † i Berlin d. 24 juni.

Weber, Gustav, en af Schweiz' anseddaste musiker, † i Riesbach vid Zürich d. 12 juni i sin bästa mansålder. Hans »Fünf klavierstücke», tillegnade Bülow och nyligen utgifva, erhålla i Allg. Mus. Zeit. mycket beröm.

Willman, Hedvig, fru, f. Harling, lyrisk och dramatisk skådespelerska; — se sidan 101.

Breflåda.

En musikälskare framställer ett förslag att äfven här låta utgå till allmänheten en förfrågan: Hvem är er älsklingsopera? och att svaren skola mottagas af Sv. Musiktidnings Red. Vi torde få besinna oss på saken. »Konung för en dag» tyckes ha lemnat svaret på frågan — åtminstone så länge herr Ödmann var operans konung.

Pristäflan.

I den pristäflan för flerstämmiga kompositioner för mansröster, som **Sällskapet för svenska qvartettsångens befrämjande** jemväl innevarande år beslutit anordna, inbjudas härigenom svenska tonkonstnärer att deltaga enligt följande bestämmelser:

Sällskapet förbehåller sig uteslutande egande- och förlagsrätt till de arbeten, som blifva prisbelönade, och få dessa, intill dess de blifvit af trycket utgifna, icke utan särskildt medgifvande af Sällskapets styrelse offentligen uppföras.

Till täflingen ingifven komposition, som befinnes vara i enahanda eller liknande form förut från trycket utgifven, varder från täflingen utesluten.

Sällskapet förbehåller sig äfven rätt att för belopp, hvarom öfverenskommelse kan träffas, inköpa till täflingen inkomna, icke prisbelönade kompositioner.

Samtliga täflingskompositioner skola vara skrifna till svensk text.

För täflingen äro tre pris utsatta, nämligen:

Ett första pris à **300** kronor,
ett andra dito à **100** kronor och
ett tredje dito à **50** kronor,

dock att första priset endast kan tilldelas en körkomposition af större omfång, hvarjemte komposition, som erhållit första priset, om den är komponerad till en ny för ändamålet författad lämplig text, kommer att såsom ersättning för texten tilldelas ytterligare **50** kronor.

Såsom prisdomare fungera, enligt benäget åtagande, Herr Landshöfdingen m. m. **G. Wennerberg,** Herr Musikdirektören m. m. **F. A. Frieberg** samt Herr Director musices **I. E. Hedenblad**

Kompositionerna skola **före den 1 nästkommande December** insändas till sällskapets sekreterare, vice Häradshöfdingen Friherre **Erik von Otter** (adr. Linnégatan 25, Stockholm); och skola kompositionerna på titelbladet vara försedda med tydligt skrifvet motto, deraf afskrift skall finnas å ett medföljande förseglad kuvert, innehållande kompositörens namn och fullständiga adress.

Resultatet af täflingen bekantgöres i denna tidning, hvarefter kompositioner, som icke erhållit pris eller blifva af Sällskapet inköpta, äro att afhemta hos Sällskapets sekreterare. Stockholm den 20 Juni 1887.

Styrelsen. (G. 18028×1.)

Kongl. Konservatorium för Musik i Leipzig.

Onsdagen den 5 Oktober kl. 9 f. m. eger mottagningsprofningen rum.

Undervisningen sträcker sig öfver harmoni- och kompositionslära; pianoforte; orgel, violin, viola, violoncell, kontrabas, flöjt, oboe, klarinett, fagott, waldthorn, trumpet, basun, harpa, — i solo-, ensemble-, qvartett-, orkester- och partituspel, direktionsöfningar, solo- och körsång samt lärometod, i förbindelse med öfningar i offentliga föredrag, musikens historia och estetik, italienska språket och deklamation.

Honoraret för undervisningen utgör 360 mark om året, som i tre terminer, påsk, michaelsmessan och jul, i förskott betalas med 120 mark. Dessutom skall erläggas 10 mark inskrifningsafgift.

Utförliga prospekt utlemnas af direktionen kostnadsfritt; kunna äfven bekommas genom alla bok- och musikhandlare i in- och utlandet. **Leipzig** i Juli 1887.

Direktionen för Kongl. Musik-Konservatorium.
D:r OTTO GÜNTHER.

Svensk Musiktidning 1887.

7:e årg., utgifves såsom förut med **porträtter, notillustrationer** och bilaga: **Musikalbum** af **piano-** och **sångstycken** (omkr. 16 sid.), biografier, populära uppsatser, notiser och anekdoter, följetong etc. Pris **endast 5 kr.** pr år, 3 kr. pr halfår, lösnummer 25 öre, bilaga 25—50 öre. Annonspris **endast 10 öre** petitrad. Prenumeration sker å tidningens **Expedition, Klara V. Kyrkogata 21** (derifrån den hemsändes), i musik- och bokhandeln samt å tidningskontoren; **för landsorten direkt hos Expeditionen,** annars **helst å posten** eller i bokhandeln. Tidningen utkommer med 20 n:r 2 gånger i månaden (utom Juli, Aug.).

☛ SVENSK MUSIKTIDNINGS årgångar 1884, 1885 och 1886 säljas till **nedsatt pris** af **4 kronor** pr årgång, **7 kronor** för två årgångar, **10 kronor** för alla tre, då **kontant liqvid** med beställning efter noggrann adress sändes **direkt till Svensk Musiktidnings Expedition, Stockholm.**

Viktoria-Marsch

för piano och 4 händer
af
Aug. Kinberg.

Denna marsch utfördes af gardesmusik i Stockholm första gången den 7 Aug. detta år till firande af H. K. H. Kronprinsessans födelsedag.
Pris 1 kr. 50 öre.

Stråkinstrumenter, Flöjter, Klarinetter och Zittror m. m.

Strängar
garanteras rena och utomordentligt starka.

Gamla violiner
från *50 kr.*

Stråkar, Lådor och tillbehör.
För hvarje instrument lemnas full garanti.

Emil Fröling,
Norrköping.

J. LUDV. OHLSON

f. d. I. Dannström & C:o
STOCKHOLM
16 Regeringsgatan 16.

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa Tyska & Amerikanska fabriker i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för Instrumentens bestånd.

Obs.! **Hufvuddepot** för **Blüthners** verldsberömda Flyglar, samt **Rönischs & Steinweg Nachfolgers** utmärkta Pianinos.

Solo-Klarinettblad

à 4 kr. pr dussin.

Emil Fröling,
Norrköping.

Vid beställning bedes om mått eller att ett gammalt blad medskickas och garanteras då för god ton.

Pianomagasin.

Flyglar, Pianinos, Tafflar och **Orglar** från in- och utländska utmärkta Fabriker **till de billigaste** priser. För instrumentens bestånd ansvaras.

Äldre Pianos tagas i utbyte.

OBS. Ständigt lager af **Flyglar** från Blüthner och **Pianinos** från G. Schwechtens berömda fabriker.

Gust. Petterson & Komp.,
38 Regeringsgatan 38.

☛ **Flyglar, Tafflar** och **Pianinos** från **J. G. Malmsjö.**

Anvisning å goda

Musiklektioner

erhålles å Svensk Musiktidnings byrå **Klara Vestra kyrkogata 21,** 1 tr. upp öfver gården.

INNEHÅLL: Sigrid Arnoldson (med porträtt). — Om Indianernas musik. — Hedvig Willman. — Från Scenen och Konsertsalen. — Musikpressen. — Från in- och utlandet. — Dödsfall. — Breflåda. — Annonser.

STOCKHOLM, TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET, 1887.